

“Un to lluminós fa que el drama arribi més”

Consagrada com la directora catalana i estatal més rendible, després dels èxits d'Ahora o nunca i Vivir dos veces (aquesta última a la llista de títols més vistos a Netflix), Maria Ripoll (Barcelona, 1964) torna al País Valencià i a la barreja de drama i comèdia amb Nosaltres no ens matarem amb pistoles, film parlat en valencià i castellà que s'estrena avui. Cinc amics interpretats per Ingrid García-Jonsson, Elena Martín, Joe Manjón, Lorena López i Carlos Troya es retroben al seu poble, a la vora del Mediterrani. Maria Ripoll va veure al teatre Tantarantana l'obra de Víctor Sánchez en què es basa el film.

Per què aquesta música d'“spaghetti western” del principi i la referència a les pistoles del títol? Narra un retrobament de cinc amics després de molt de temps, amb un passat pendent, i tota l'estona es llencen reptes, mesuren forces, com si fessin duels de pistolers. També hi ha un dol per una persona que ja no hi és. I el paisatge d'aquesta València postindustrial, amb la mescla del camp i l'aspecte que té el fascinant món del port de Sagunt... Amb Joan Bordera, el director de fotografia, i Simon Smith, que em fa sempre la música, se'ns va ocórrer apropar l'arribada al poble desolat a la narrativa del western. Torna a barrejar drama i comèdia i a rodar al País Valencià, com a ‘Vivir dos veces’... Sempre he procurat que les meves pel·lícules passin en llocs molt diferents: l'Índia, Hong Kong, Londres, Los Angeles, Amsterdam... M'agrada conèixer diferents cultures a través de la ficció. Aquests dos projectes han coincidit a València perquè hi ha unes localitzacions i entorns molt desconeguts per mi. Ara he conegut una altra València, la rural, mentre que a Vivir dos veces era la ciutat de València i l'albufera. Són totalment diferents. M'hi sento molt bé i han estat dues experiències molt diferents i molt bones. Parla de temes que poden ser molt durs, com el suïcidi, però és una pel·lícula molt lluminosa. València té una llum especial, i llevat en general és molt lluminós. Volia fer una pel·lícula lluminosa, tot i que estem parlant d'una generació que ha perdut els seus somnis, d'aquests cinc amics que no han aconseguit allò que volien. És millor fer un drama amb to de comèdia perquè, si fas drama drama, no arribes a la gent. Amb certa lleugeresa, amb un punt de comèdia, arriba molt més a la gent. Per parlar de cinc amics que s'han de confrontar, que no s'han vist des de la pèrdua d'un membre de la colla, que és la gran absent, és millor fer-ho des d'un to lluminós perquè el drama arribi més. Vull que aquesta generació es comuniqui, que parli de les pèrdues, dels suïcidis... En un entorn lluminós és més fàcil ser profund, tenir capes. Un personatge esclata a la pel·lícula i comença a cridar: “Això és el que hi ha!” La pel·lícula parla també d'acceptació? De la mort, dels somnis perduts... Sí, parla de coses que ens preocupen, però té una llum. Si, com diu ell, acceptes que els somnis no s'han complert i és el que hi ha, a partir d'això que hi ha pots començar a construir, no amb el que pensaves que hi hauria. Aquest missatge de l'obra de teatre de Víctor Sánchez és molt interessant. La nostra generació és la que ho té més difícil? Som els més ben preparats i teníem més expectatives sobre el futur que no s'han complert? Cap de nosaltres ha aconseguit el que volia? Doncs hi ha el que hi ha i mirem què fem amb això. L'interessa el tema de la mort, especialment de gent jove? Hi ha diverses pel·lícules que en parlen... Jo ja vaig fer Tu vida en 65' [2006]. El que et fa canviar a la vida, el que marca un abans i un després, és una pèrdua. Ets feliç fins que de sobte algú ja no hi és. Jo penso que és important parlar de la mort per estar més vius. Sempre m'ha estranyat que no parlem de les pèrdues. Per què no podem parlar del dolor? És el que li passa en aquests cinc amics: potser han fet un mal dol, no han parlat del malament que se senten. Aquest dolor els ha separat, i parlant es poden reconciliar, cuidar els uns als altres. És una cosa de la societat, està molt endarrerida amb això de parlar. I encara més avui en dia amb la pandèmia, que hi ha tantes pèrdues i suïcidis de gent jove. No s'ha d'amagar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 17-06-2022, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 17-06-2022, Pàgina 22

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2154731-un-to-lluminos-fa-que-el-drama-arribi-mes.html>